

Epický pád krále Rel'Zabese I

Bylo odpoledne, napětí se dalo krájet. Slunce se pomalu schylovalo zapadnout, ale tvářilo se líně, jakoby samo vědělo, co se bude dít a chtělo to všechno vidět.

V pomalém přesném tempu cinkala zbroj pochoduujících vojáků. I ti věděli, co má přijít a přijde. Neleštěné meče se ve svitu slunce blyštěli.

Každý to věděl, úplně každý. Dnes to mělo přijít.

A taky přišlo.

Bylo to celá legie vojáků. Všichni šli dobrovolně, šli za králem. Nemuseli přemýšlet, jestli dělají správnou věc, každý to totiž věděl, každý to cítil. A nebyli to jen vojáci, byly to i šlechtici. Nikdo nepochyboval o úsudku krále.

Vojska se sešla na křižovatce u Velkého kamene. Muži přicházeli ze severu, západu i jihu. Jen na východ byl cítit zvláštní pach. Byl to pach temna, pach smrti, pach smrti a znovuoživení, pach nekromancie, pach, který Rel tak nenáviděl.

Vyrazili společně. Byli tam vojáci v těžkých zbrojích, s meči, píkami, řemdichy. Prošívance doplněné kušemi a luky, mágové, kolem kterých zářila silná aura, kněží, jež zaplňovali celý prostor světlem. Ano, bylo jich tolik, že i lesní zvěř vybíhala z lesa zjistit, co tak září. Bylo to nádherné. Skoro... Jediná vada na kráse byl fakt, že šli do války. Válka, toť slovo, ze kterého číší krev, bolest a utrpení. Válka nemá vítěze, jsou jen poražení. Nikdo totiž, nikdo ještě nikdy válkou nic nezískal. A přesto se válčí. I tohle ví všichni. Někdy se prostě válčit musí, a tohle byl ten okamžik.

Bitevní pole byla jen černá, na uhel spálená zem. Obrovská plocha, která netrpělivě čekala, až bude zalita krví. Vojsko se seřadilo. Král na koni projel z jedné strany na druhou. Podíval se na každého muže. Všem se podíval do očí. A nemusel nic říkat. Jeho odhodlání dodávalo sílu a energii. Slova byla zbytečná. Neměla žádný význam.

Najednou se na druhé straně začali objevovat nemrtví. Nepřicházely, prostě se jen objevovali. Byly jich tisíce a pořád se objevovali další. Zrezivělé meče, rozlámané štíty, dřevěné zbroje. Obloha se najednou zatáhla a bylo temno. Bylo temno a horko. Pach, ten pach, který Rel tak nenáviděl, se začal mísit s pachem potu. Taková neurčitá nasládlá vůně.

Čas jakoby se zastavil. Každou chvíli to mělo přijít, ale každá sekunda byla dlouhá jako celé hodiny. Muži netrpělivě čekali. Čekali a pak najednou.

„Útok!!!“ zakřičel král. Vteřiny dostali zpátky svou opravdovou délku. Mračno šípů zasypalo oblohu, temno rozřezal svit kouzel a ticho zničilo řinčení mečů. Armáda Feldaru bojovala se vším odhodláním. Bojovala za svou zem, za vyhnání nemrtvých. Takovou měla výhodu. Jenže temná armáda měla výhodu jinou, daleko mocnější... Prahli po smrti, po zabíjení. A bylo jich víc. Bylo jich mnohokrát víc a postupem času se zdálo, že jich dokonce přibývá.

Feldar neměl šanci.

Temný pán, jakoby měl vše vypočítané. Umřeli všichni vojáci, mágové, kněží. Až na jednoho... Na krále.

Rel'Zabes stál sám na bitevním poli. Na hlavě černou korunu, v ruce meč a v druhé štít s královským znakem, znakem, který mu připomínal proč tu je. V tom znaku bylo písmeno R. Na druhé straně zvedl temný pán ruce k obloze a vytryskl z nich proud černé barvy, který se vlnil ve vzduchu a postupně se dostal ke každému nemrtvému. Pak dal své ruce dolů a podíval se na Relu. Byl to někdo, koho Rel dobře znal. Byl to Rengar. Rengar, jeho bývalý bratr.

Proud černé barvy dopadl na zem a v tom momentě zmizeli všichni nemrtví. Bitevní pole zůstalo naprosto prázdné. Mrtvoly všech padlých zmizely.

Rengar byl oděn v černém varkoči se stříbrným lemováním. V tom stejném byl oděn i Rel.

Byla to památka, byl to znak, bylo to to, co kdysi oba byli... Rengar podlehl... Podlehl moci silnější a jednodušší než byla světla. V rukou držel obrovský obouruční meč. Rel věděl, že takový meč nemůže unést žádná lidská bytost. Rengar už ale dlouho nebyl člověk... Bylo to už přes 30 let, kdy Rengar žil.

Rel si kleknul na zem, k poslední modlitbě. Sevřel ruce a začal si pro sebe něco šeptat. Pote vstal a připravil se k boji.

S obrovským odhodláním se rozběhl proti Rengarovi. Rengar pevně sevřel meč ve svých rukách a napřáhl se. Meče se střetli nad jejich hlavami s takovou silou, že se málem rozskočili. Rel rychle připravil štít pro vykrytí dalšího úderu a napřáhl se znovu. Ťal do Rengarovi kosti na levé ruce, ale Rengar nic necítil. Místo zranění se okamžitě zregenerovalo a po ráně zůstal jen tenký černý proužek. Rengar útočil dál a dál a Rel měl problémy přiválet útoků v takové míře vykrývat. Krvácel. Krvácel z nohou a trupu. Rengar se na Rela podíval a cosi zašeptal. V ten moment odletěl Rel vzduchem asi deset kroků dozadu a dopadl na záda. Nemohl se zvednout, nemohl pohnout prsty, nemohl promluvit. Rengar ho nohou přitlačil k zemi.

„Vítej zpět bratře.“ Přiložil meč ke krku Rela a zatlačil.